

[Tom Behnke]

for. Fremskridtspartiet bemærkede da også ved første behandling den 30. april 1991, at både De Konservative og Venstre udtrykte, at det andet system tilsyneladende har fungeret nogenlunde tilfredsstillende, og så forstår jeg ikke rigtig, hvorfor det nu skal ændres.

Det er altid bedst efter min opfattelse at få det til at fungere uden lovgivning. Da Fremskridtspartiet altid har ønsket så få og enkle love som overhovedet muligt, er der ikke nogen grund til, at befolkningen nu skal have yderligere regler og regulativer.

Med hensyn til bemærkningerne om, at der ønskes en lægmandssammensætning, hvori bl.a. amtsrådsmedlemmer er med, kan det godt skabe en vis skepsis, fordi amtsrådsmedlemmer jo samtidig er bevillende myndighed for hovedparten af landets sygehuse, og dette kan efter min opfattelse være medvirkende til en interessekonflikt.

Vi ved, at vi i dag har sådan noget som kræft og AIDS, der kan betegnes som særlig alvorlige sygdomme, og derfor er det svært at se grænsen for, hvor meget der må forskes i. Hvis vi sætter skarpe grænser og alt for store krav til forskningen, vil det også på en måde sætte en stopper for, hvor hurtigt vi kan finde metoder til at bekæmpe alvorlige sygdomme som f.eks. AIDS og kræft.

Vor viden i dag er ikke optimal, og det bliver den vel egentlig heller aldrig. Forslaget, vi her taler om, kan medvirke til at lave nogle snævre regler omkring forskningen. Har man vurderet, at konsekvensen nemt kan blive, at forsøg, der nu med loven bliver illegale, ikke stoppes, men blot flyttes andre steder hen, altså væk fra de offentligt tilgængelige laboratorier og til lukkede lokaler? Som det er sagt under den tidligere behandling af dette forslag, kan det nemt komme til at få den stik modsatte virkning af, hvad intentionerne har været i dette forslag.

For at gøre det helt klart endnu en gang stiller Fremskridtspartiet altså sine folketingsmedlemmer helt frit på dette etiske spørgsmål, og det samme vil gøre sig gældende for forslaget fra SF.

Lis Noer Holmberg (CD):

Det er ikke første gang, vi drøfter komitéssystem og biomedicinske forskningsprojekter. L 59 er en genfremsættelse af et lovforslag fra foråret. Den 7. marts 1990 gav sundhedsmini-

steren en redegørelse vedrørende nogle principielle synspunkter om emnet biomedicinsk forskning og etik. Vi drøftede også i den anledning et komitéssystem, og jeg gav udtryk for, at vi ikke fandt det klogt at udskyde en lovgivning på området. Vi har altså intet imod, at der nu kommer en lovgivning på området.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde allerede den 7. marts 1990, nemlig at CD mener, at den biomedicinske forskning bør ligge under Sundhedsministeriet og ikke ude i amterne. Den holdning har vi stadig væk. CD har flere gange lagt vægt på, at der arbejdes hen imod en ny kommunalreform, hvor amterne nedlægges. CD har ønsket de stive sygehusgrænser nedbrudt, og vi kan så glæde os over, at der nu med den nye sundhedslov bliver et friere sygehusvalg.

Vi kan derfor ikke nu tilslutte os, at amtsråd overalt i landet skal nedsætte regionale videnskabetiske komiteer. Vi finder det uhyre bureaukratisk og må igen henvise til landets størrelse og det urimelige i at opbygge et så stort system for at klare de biomedicinske forskningsprojekter.

Vi har Etisk Råd og Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd, en Central Videnskabetisk Komité, som vi finder et tilstrækkeligt til at tage sig af opgaverne. Vi finder det fint, at dette råd sammensættes af lægfolk og biomedicinske forskere, samt at der er ligestilling imellem mandlige og kvindelige medlemmer.

Men jeg vil godt sige, at CD ønsker, at dette lovforslag deles op i to dele – det har man før oplevet kan lade sig gøre – så vi først finder ud af, hvilke instanser der skal tage sig af forskningen, og derefter drøfter kapitel 4 vedrørende selve forsøgene. Det betyder ikke, at vi tager afstand og ikke vil tage stilling til kapitel 4, vi ønsker blot dette drøftet selvstændigt, altså ikke udskudt. Vi vil naturligvis ikke lukke af for forskning, men jeg vil af disse grunde ikke komme ind på kapitel 4.

Jeg vil derimod komme med et hjertesuk til ministeren, når jeg nu er her alligevel. I bemærkningerne omtales lov nr. 402 af 13. juni 1990 om obduktion, transplantation m.m. Her er virkelig opstået problemer, idet der mangler donorer af organer, og det skyldes i høj grad mangel på oplysning og information. Der må sættes kampagner i gang i langt højere grad,